

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/104/2022
Identifikačné číslo spisu:	5919201669
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5919201669.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. Y., bývajúceho v G. F. XXX, zastúpeného Energeticko-Chemický odborový zväz, so sídlom v Bratislave, Osadná 6, proti žalovanej Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom v Žiline, Pri Rajčianke 2927/8, IČO: 36442151, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3Cpr/10/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoPr/1/2021 z 22. apríla 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“ resp. „okresný súd“) rozsudkom č.k. 3Cpr/10/2019-188 zo dňa 23. októbra 2020 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu zo dňa 14. augusta 2019 je neplatné (výrok I.). Druhým výrokom zamietol žiadosť žalovanej o rozhodnutie, že nemožno od nej spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 68, § 70, § 74, § 79, resp. § 17 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), pričom konštatoval, že bola dôvodná námietka žalobcu týkajúca sa nesplnenia zákonnej požiadavky kladenej na platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uvedenej v § 74 Zákonníka práce. Sporný právny úkon, ale aj žiadosť o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 05. augusta 2019, adresovaná predsedovi ZO ECHOZ SSR, a.s. neobsahovala konkretizáciu dôvodov, pričom návrh okamžitého skončenia pracovného pomeru k nej priložený nebol. Táto žiadosť neobsahuje jediný konkrétny skutkový údaj, sú uvedené len všeobecne jednotlivé porušenia pracovnej disciplíny, ich právna kvalifikácia. Takáto listina nemohla byť podkladom pre zástupcu zamestnancov na prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Predmetné zistenie súd prvej inštancie považoval za rozpor so zákonnou úpravou a ustálenou judikatúrou (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/122/2015, sp. zn. 1Cdo/72/2006, sp. zn. 1Cdo/124/2010). Mal za to, že je potrebné dôvod

okamžitého skončenia pracovného pomeru skutkovo vymedziť

aj pre zástupcov zamestnancov, nielen pre zamestnanca tak, aby nevznikli žiadne pochybnosti. Zástupca zamestnancov potrebuje mať relevantný podklad - informácie v potrebnom rozsahu na to, aby zaujal stanovisko, ktorého cieľom je ochrana zamestnanca. Prerokovanie návrhu

na skončenie pracovného pomeru bolo tak len formálne, došlo síce k splneniu zákonnej požiadavky, ale nenapĺňa to zákonnú požiadavku z materiálneho hľadiska, ktorá je zmyslom

a účelom tohto inštitútu, a to ochrana zamestnanca. V súvislosti so žiadosťou žalovanej

o rozhodnutie, že nie je spravodlivé od nej požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnávala, súd prvej inštancie konštatoval, že ani v tomto prípade neboli naplnené zákonné dôvody na takéto rozhodnutie a preto predmetnú žiadosť zamietol. Žalovaná ju odôvodňovala tým,

že zamestnanec závažným spôsobom porušil pracovnú disciplínu, narušila sa vzájomná dôvera medzi zamestnávateľom a zamestnancom a vzhľadom k tomu, že išlo o vedomé a úmyselné konanie zo strany žalobcu, ich vzťahy sú vážne rozvrátené. Okresný súd považoval takéto tvrdenia len za všeobecné, opäť totiž nebolo konkretizované tvrdenie, aké dôsledky má narušenie ich vzájomnej dôvery a ako sa prejavil rozvrat ich vzťahov. Bolo povinnosťou žalovanej uviesť konkrétne dôvody, nakoľko samotné skončenie pracovného pomeru

z dôvodov závažného porušenia pracovnej disciplíny by potom predstavovalo zároveň dôvod na vyhovie žiadosti zamestnávateľa, aby súd určil, že nie je spravodlivé od nej požadovať, aby ho naďalej zamestnávala. V súvislosti so svojím rozhodovaním súd prvej inštancie prihliadol aj na tvrdenia žalobcu, ktoré medzi stranami neboli sporné, a to ohľadom jeho dlhodobého trvania pracovného pomeru bez pracovnoprávneho postihu, naopak vyhodnotený ako príkladný prístup pri rizikových prácach na odstraňovaní dôsledkov kalamity na distribučnú sústavu. Okresný súd nezistil takú závažnosť následkov konania žalobcu, ktorá by spočívala napr. v poškodení dobrého mena žalovanej, škode na majetku, ohrození života a zdravia ostatných zamestnancov či tretích osôb. Žalovaná v spore netvrdila, že by voči žalobcovi uplatňovala náhradu materiálnej škody či inej ujmy, rovnako ani v tomto spore žiadna škoda vyčíslená nebola. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na konečné rozhodnutie vo veci.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom sp. zn. 9CoPr/1/2021 z 22. apríla 2021 napadnutý čiastočný rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje správne právne závery, že okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce dané žalobcovi listom zo dňa 14. augusta 2019 je neplatné, keďže v danom prípade nebola naplnená hmotno-právna podmienka okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa v zmysle § 74 Zákonníka práce, a to v uloženej povinnosti zamestnávateľa vopred so zástupcami zamestnancov prerokovať okamžité skončenie pracovného pomeru, nesplnenie ktorej v nadväznosti na znenie ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce spôsobuje neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd doplnil, že list zamestnávateľa adresovaný predsedovi základnej organizácie ECHOZ zo dňa 05. august 2019 vo veci porušenie pracovnej disciplíny zamestnanca L. Y. je napísaný len všeobecne. Nie je uvedené, ani kedy ku skutku malo dôjsť, kde konkrétne sa mal konania, v ktorom zamestnávateľ videl závažné porušenie, dopustiť, prípadne, čo konkrétne a akým spôsobom mal porušiť vo vzťahu k zamestnávateľovi. Odvolací súd sa potom v kontexte týchto skutkových okolností stotožnil s tým, že odborový orgán na základe tak všeobecne uvádzaných dôvodov závažného porušenia pracovnej disciplíny v žiadosti zo dňa 05. augusta 2019 nemohol v zmysle hmotno-právnych podmienok Zákonníka práce okamžité skončenie pracovného pomeru prerokovať. Svoje závery súd prvej inštancie primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 220 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zdôvodnil. Pretože žalovaná vo svojom odvolaní neuviedla také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav odvolacím súdom, odvolací súd čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP; žalobcovi, ktorý bol úspešný v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov voči žalovanej v celom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Vadu zmätočnosti videla v tom súd prvej inštancie "postavil" svoje rozhodnutie čisto na arbitrárnom výklade ustanovenia Zákonníka práce (týkajúceho sa povinnosti prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru s odborovým orgánom). Súd prvej inštancie nesprávne vytkol žalovanej, že o okamžitom skončení pracovného pomeru nerokovala s výkonným výborom odborovej organizácie, ale len s jeho štatutárnym zástupcom. Zákonník práce pritom v nijakom svojom ustanovení nevyžaduje, aby okamžité skončenie pracovného pomeru bolo prerokovávané práve s výkonným výborom odborovej organizácie. Nesprávne sú aj skutkové závery súdov nižších inštancií, že žalovaná neuviedla doslovné dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru, a to aj do predošlej žiadosti o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru s odborovou organizáciou. Ani túto podmienku Zákonník práce nevyžaduje a teda ide o arbitrárny výklad, ktorý je zároveň aj prejavom prílišného formalizmu. V uvedenom smere dovolateľka poukázala na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúce sa prílišného formalizmu (viď Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS155/2017 zo dňa 31. augusta 2017, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. 111. ÚS 388/2018 zo dňa 16. októbra 2017) a tiež namietla porušenie princípu rovnosti zbraní (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 414/2015). Za ďalšie vyslovila názor, že nie je zákonnou požiadavkou, aby už v návrhu na prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru boli uvedené všetky detaily a podrobnosti skutkového stavu. Účelom prerokovania skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením alebo výpoveďou je, aby boli objasnené skutočnosti ktoré odôvodňujú danosť nároku zamestnávateľa na výpoveď príp. okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnancom. Dôležité pritom je, aby skutkový dôvod bol dostatočne vymedzený a aby nebol zameniteľný. V konkrétnom posudzovanom prípade tejto zákonnej požiadavke bolo vyhovené. Ako ďalšiu vadu zmätočnosti dovolateľka uviedla nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré podľa jej názoru nespĺňa požiadavku presvedčivosti, lebo nie je náležite odôvodnené a je arbitrárne. V obsahu svojho podania citovala aj ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (bližšie viď bod 20 s nasl.). Z uvedených dôvodov dovolací súd žiadala, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a taktiež aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súd prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovanej zamietnuť ako nedôvodné. Uviedol, že vzhľadom na okolnosti danej veci nie je právne možné stotožňovať príslušný odborový orgán a štatutárneho zástupcu (ak to mylne prezentuje žalovaná) a to bez ohľadu na prípadné pochybenie pri prerokovaní alebo nesprávny právny názor alebo prax realizovanú u žalovanej ako zamestnávateľa. Žalovaná vzhľadom na dlhoročné a nepretržité pôsobenie základnej odborovej organizácie musela vedieť a vedela o pôsobení odborovej organizácie v zmysle Stanov (viď článok IV § 16 bod 5. písmena d/, článok IV § 17 bod 1.) ako aj o svojich povinnostiach v pracovnoprávných vzťahoch stanovených v Zákonníku práce. Z obsahu v konaní predloženého listinného dôkazu - okamžitého skončenie pracovného pomeru zo dňa 14. augusta 2019 jednoznačne vyplýva, že žalovaná definoval závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcu len vo všeobecnej rovine bez toho, aby bližšie konkretizovala skutočnosti, na základe ktorých dospela k záveru, že konanie žalobcu je možné považovať za tak závažné, že je oprávnená s ním okamžite skončiť pracovný pomer. V uvedenom smere sú skutkové zistenia súdov nižších inštancií a z nich plynúce právne závery správne. Ich rozhodnutia sú aj v súlade s ustálenou súdnou praxou zaoberajúcou sa otázkou prerokovania skončenia pracovného pomeru ako aj posudzovania porušenia pracovnej disciplíny (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/50/2018, sp. zn. 1Cdo/72/2006, sp. zn. 5Cdo/255/2008 ako aj sp. zn. 21Cdo/1252/2002 a sp. zn. 21Cdo/414/2001). Po vecnej stránke žalobca opakovane poukázal na to, že mu zo strany žalovanej nebolo preukázané úmyselné konanie ani vzniknutá materiálna škoda či iná ujma. Zásadne namietal tiež tvrdenia žalovanej ohľadne prerušenia elektrickej energie voči iným odberateľom; prerušeniu elektrickej energie došlo iba u jedného odberateľa, a to na odbernom mieste Oravské Veselé č. 512. na ktorý majiteľka predmetnej nehnuteľnosti pani T. B. dala vopred súhlas. Argumentácia žalovanej o favorizovaní žalobcu (ako zamestnanca) zo strany súdu, ako aj poukazovanie na zásadu rovnosti zbraní účastníkov konania zjavne nemá oporu v príslušných osobitných ustanoveniach Civilného sporového poriadku,

keďže v danom prípade išlo o spor s ochranou slabšej strany (viď Druhá hlava CSP ustanovenia § 290 a nasl. Tretí diel § 316 a nasl. Individuálne pracovnoprávne spory).

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaná vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namieta skutkové a právne závery odvolacieho súdu, ktoré označila za zjavne neodôvodnené, arbitrárne, vecne nesprávne a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za nepreskúmateľné, keďže nie je náležite odôvodnené a argumentačne nepresvedčivé.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého

rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Všeobecné súdy v sporovom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá a účinná ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (porovnaj čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP). Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. Za svojvôľu, ktorá má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky všeobecným súdom, treba považovať aj nerešpektovanie kogentnej normy a prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych noriem, ako aj prípady, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie nezdôvodnil buď vôbec alebo tak urobil celkom nedostatočne, prípadne ak ho založil na dôvodoch, ktoré v okolnostiach konkrétnej veci nemajú zjavne žiadnu relevanciu (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 110/09 z 2. apríla 2009). Zásada iura novit curia („súd pozná právo“) neznamená len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 59/00 z 20. decembra 2001). Arbitrárnosť právneho posúdenia zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, lebo podľa judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“, ústavné kritériá vyplývajúce preň z ústavy a dohovoru. Aj z doterajšej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že arbitrárnosť právneho posúdenia veci súdmi nižších inštancií môže odôvodňovať prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP (viď rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/5,6/2019 z 26. februára 2020).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

16.1. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (viď bod 6 rozhodnutia) je zrejmé, že v danom prípade zo skutkového stavu vyplynulo, že žalovaná dňa 14. augusta 2019 doručila žalobcovi na pracovisku oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že sa dopustil porušenia pracovnej disciplíny závažným spôsobom. Žalobca listom zo dňa 15. augusta 2019 vyjadril nesúhlas s okamžitým skončením pracovného pomeru a zároveň oznámil, že trvá na ďalšom zamestnávaní u žalovanej. Predtým listom zo dňa 05. augusta 2019 žalovaná oslovila výbor ZO ECHOZ SSR a.s. vo veci prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 74 Zákonníka práce v nadväznosti na ustanovenie § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce zamestnanca L. Y. t.j. žalobcu, pričom ako dôvod uviedla, že zamestnanec L. Y. porušil závažne pracovnú disciplínu tým, že „a) použil pracovné prostriedky SSD na vykonanie prác pre iné osoby na zariadení vo vlastníctve súkromných - fyzických osôb a vykonával činnosti a aktivity nesúvisiace s činnosťou zamestnávateľa, b) konal v rozpore s pokynmi nadriadeného, c) nevyužil pracovný čas na prácu pre zamestnávateľa, d) pri vyhodnotení prác v evidenčnom systéme nepravdivo uviedol informácie, e) prerušil distribúciu elektrickej energie odberateľom bez ich predchádzajúceho upovedomenia, čím boli porušené štandardy kvality“. ZO ECHOZ SSR a.s. žalovanej listom zo dňa 07. augusta 2019 zaslal stanovisko, z ktorého vyplýva, že došlo k stretnutiu zástupcov žalovanej a predsedu ZO I.. U., kde predmetom bola otázka prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu so zástupcom zamestnancov. Vychádzajúc z predmetných zistení súdu prvej inštancie a zhodne aj odvolací súd konštatoval, že zamestnávateľ na platné prerokovanie skončenia pracovného pomeru v zmysle § 74 Zákonníka práce musí disponovať uznesením výboru (nestačí len prerokovanie s predsedom ZO), že výbor na svojom zasadnutí prerokoval skončenie pracovného pomeru toho ktorého zamestnanca. Odlišný postup nemožno hodnotiť ako platné prerokovanie skončenia pracovného pomeru v zmysle § 74 Zákonníka práce. Samotná žiadosť o prerokovanie skončenia pracovného pomeru zamestnanca by mala obsahovať zákonom predpísané náležitosti v zmysle Zákonníka práce, a to osobitne vymedzenie dôvodu skončenia pracovného pomeru, pričom tento musí byť vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, keďže tento nemožno dodatočne meniť. Neuvedenie bližších podrobností súvisiacich so skončením pracovného pomeru do samotnej žiadosti malo za následok neplatnosť takéhoto právneho úkonu. Nedostatok základných údajov poskytnutých zástupcovi zamestnancov nie je možné odstrániť vynakladaním ich snahy, šetreniami získať bližšie a konkrétnejšie údaje o skutku, osobitne pri zohľadnení krátkosti zákonnej lehoty na prerokovanie skončenia pracovného pomeru. K predmetnému odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia dodal (viď bod 7 rozhodnutia), že „...samotné okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranný právny úkon účastníka, adresovaný druhému účastníkovi tohto pomeru, ktorý smeruje k skončeniu pracovného pomeru. Zákon pre platnosť tohto právneho úkonu predpisuje formálne náležitosti. Okamžité skončenie pracovného pomeru medzi iným musí byť písomné a doručené, zamestnávateľ v ňom môže uplatniť iba dôvod uvedený v Zákonníku práce, ktorý v ňom musí skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť. Splnenie povinnosti zamestnávateľa prerokovať vopred so zástupcami zamestnancov okamžité skončenie dané zamestnancovi je hmotno-právnu podmienkou platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Účinky splnenia tejto povinnosti zamestnávateľa nastanú, len ak je pri prerokovaní dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Účinky splnenia tejto povinnosti zamestnávateľa nastanú potom len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru alebo priložený návrh okamžitého skončenia pracovného pomeru k žiadosti o prerokovanie adresovaný príslušnému zástupcovi zamestnancov alebo odborovému orgánu obsahuje náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vymedzené v súlade s § 70 Zákonníka práce, to znamená dôvod vymedzený tak, aby ho nebolo možno zameniť s iným dôvodom, keďže tento nemožno dodatočne meniť. Účelom uloženia tejto povinnosti zamestnávateľovi (vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov skončenie pracovného pomeru) je poskytnúť ochranu zamestnancovi pred prípadným zneužívaním postavenia zamestnávateľa...“. Odvolací súd vec uzatvoril tak, že prejednávanej veci z dokazovania vyplynulo, že porušenie pracovnej disciplíny zamestnanca L. Y. je popísané v Žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 74 Zákonníka práce (viď č.l. 7 spisu) len všeobecne. Nie je uvedené, ani kedy ku skutku malo dôjsť, kde konkrétne sa mal konať, v ktorom zamestnávateľ videl závažné porušenie, dopustiť, prípadne, čo konkrétne a akým spôsobom mal porušiť vo vzťahu k zamestnávateľovi. Odvolací súd sa potom v kontexte týchto skutkových okolností stotožnil s tým, že

odborový orgán na základe tak všeobecne uvádzaných dôvodov závažného porušenia pracovnej disciplíny v žiadosti zo dňa 05. augusta 2019 nemohol v zmysle hmotno-právnych podmienok § 74 Zákonníka práce okamžité skončenie pracovného pomeru prerokovať. Zamestnávateľ je pritom organizáciou, ktorá vo svojich štruktúrach disponuje právnym oddelením, a pokiaľ mu v čase prerokovania okamžitého skončenia pracovného pomeru boli známe všetky okolnosti ohľadom závažného porušenia pracovnej disciplíny (zo dňa 20. júla 2019), tieto mal v žiadosti o prerokovanie z 05. augusta 2019 koncipovať tak, aby bolo jednoznačné, kým, kde a kedy a akým spôsobom došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny. Pokiaľ tieto údaje v žiadosti neboli, nie je možné následne považovať za splnenú podmienku, že okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnancom bolo v súlade s právnou úpravou prerokované so zástupcami, resp. odborovou organizáciou.

16.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že sudy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16.3. Osobitne pokiaľ ide námietku o arbitrárnom výklade ustanovení Zákonníka práce týkajúceho sa povinnosti zamestnávateľa prerokovať okamžitého skončenia pracovného pomeru s odborovým orgánom a náležitostí tohto právneho úkonu, ktorým okamžite končí pracovný pomer so zamestnancom dovolací súd uvádza, že sudy nižších inštancií správne skúmali predpoklady pre uplatnenie dôvodu skončenia pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a tieto aj správne v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu posúdili. Judikatúra najvyššieho súdu je konštantná v názore spočívajúcom v tom, „že účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať výpoveď so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou alebo priložený návrh na skončenie pracovného pomeru výpoveďou obsahujú náležitosti výpovede určené v § 61 ods. 2 Zákonníka práce. Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, pri ktorej sa prejednávajú všetky podstatné okruhy otázok skôr, než sa vo veci rozhodne; právo vo veci rozhodnúť má však iba zamestnávateľ". Tento názor bol zhmotnený aj v podobe judikátu uverejnenom v Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR v roku 2007 pod č. 47 (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/72/2006 z 28. septembra 2006). Na toto rozhodnutie nadviazala rozhodovacia prax dovolacieho súdu v nezmenenej podobe (sp. zn. 4Cdo/160/2012, sp. zn. 5Cdo/255/2008 - R 51/2009, sp. zn. 5Cdo/140/2010, sp. zn. 1MCdo/2/2008, sp. zn. 5Cdo/95/2019). Uvedený názor je aj z pohľadu dovolacieho súdu opodstatnený v preskúmvanej veci. Žalovaná sa vo svojej argumentácii s poukazom na prílišný formalizmus snaží „zľahčovať" tú skutočnosť, že jej žiadosť o prerokovanie skončenia pracovného pomeru s odborovou organizáciou neobsahovala náležitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom (resp. že neuviedla doslovné dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru do tejto žiadosti). V spore pritom nebolo preukázané ani to, že by k žiadosti bolo pripojené samotné okamžité skončenie pracovného pomeru (č.l. 9 spisu), ktoré už na rozdiel od žiadosti bližšie konkretizuje v čom malo spočívať závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom/zamestnancom. S poukazom na vyššie uvedené závery, ku ktorým dospela súdna prax preto neobstoí argumentácia o arbitrárnosti výkladu použitých ustanovení Zákonníka práce tak, ako bola prezentovaná súdmi nižších inštancií. Napokon aj z dôvodovej správy k zákonu č. 361/2012 Z.z. (ktorým bol novelizovaný Zákonník práce) vyplýva, že v navrhovanom ustanovení § 74

„sa vymedzuje povinnosť zamestnávateľa pri skončení pracovného pomeru výpoveďou alebo okamžitým skončením pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Uvedené ustanovenie určuje povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru ako hmotnoprávnu podmienku platnosti uvedených právnych úkonov zo strany zamestnávateľa, nesplnenie ktorej, v nadväznosti na ustanovenie § 17 ods. 2 Zákonníka práce, spôsobuje neplatnosť výpovede a okamžitého skončenia pracovného pomeru". S ohľadom na skutkové zistenia v danej veci neobstoja ani námietka, že žiadosť bola riadne prerokovaná so zástupcom zamestnancov. O okamžitom skončení pracovného pomeru žalovaná nerokovala s výkonným výborom odborovej organizácie, ale len s jeho štatutárnym zástupcom. V uvedenom smere súdy nižších inštancií náležite podali výklad ustanovenia § 237 Zákonníka práce (viď bod 12 rozsudku okresného súdu). Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene tvrdí, že rozhodnutia súdov nižších inštancií spočívajú na arbitrárnom výklade aplikovaných ustanovení Zákonníka práce.

17. Dovolací súd považuje za potrebné ešte dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

18. Dovolací súd napokon zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), preto dovolanie žalovanej, ktorým namietala vady zmätočnosti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP dovolací súd pristúpil k posúdeniu jej dovolania aj z hľadiska ďalšieho ňou uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. V danej súvislosti citovala ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, a síce, že „dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešenie sa odvolací súd odklonil od ustanovenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu".

21. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

22. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

23. Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiadúce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

23.1. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je charakteristický odklon jej riešenia, zvoleného odvolacím súdom, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, sp. zn. 3Cdo/235/2016, sp. zn. 4Cdo/95/2017 a sp. zn. 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

24. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd (so zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalovanej) uvádza, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 01.01.1993 pod pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 06. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a

rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 71/2018].

25. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ ide o otázku zásadného právneho významu, t. j. takú, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR a f/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné.

26. Dovolateľka argumentovala proti právnenému posúdeniu otázky (ne)platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru odvolacím súdom s poukazom na znenie ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP „dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešenie sa odvolací súd odklonil od ustanovenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

27. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľka pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nepostupovala, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju riešil odvolací súd a v čom sa jeho riešenie odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe ani to, ako mala byť táto právna otázka riešená správne. Podľa názoru dovolacieho súdu v súvislosti s vymedzením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľka iba polemizoval s vyhodnotením dokazovania súdmi nižších inštancií. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia však nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

28. V preskúmvanej veci dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) ďalší dovolací dôvod (podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP) nevymedzila spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Žiadnym spôsobom nenastolila, nevymedzila, neformulovala, nepomenovala právnu otázku zásadného významu, ani prípadne neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mala dovolateľka na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd.

29. Pre prípad, že by dovolateľka svojou argumentáciou v podanom dovolaní namietala odklon rozhodnutia odvolacieho súdu od ňou uvádzaných rozhodnutí Ústavného súdu SR (konkrétne Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 155/2017 zo dňa 31. augusta 2017 a uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 388/2018 zo dňa 16. októbra 2017) dovolací súd (poznajúc závery vyplývajúce z uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo/129/2017, v zmysle ktorého „s prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie“) uvádza, že obe citované rozhodnutia ústavného súdu sa týkajú prílišného formalizmu pri výklade právnych predpisov súdmi, avšak sú všeobecné/univerzálne platné, pričom podľa dovolacieho súdu o takýto prípad v preskúmvanej veci nešlo. V uvedenom smere dovolací súd v plnom rozsahu odkazuje na svoju argumentáciu tak, ako je uvedená v bode 16 tohto rozhodnutia.

30. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že na podklade dovolania žalovanej nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

31. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

32. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti, v ktorej namietala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP) a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

